

Slavica in Milan Grobelšek združena tudi v prostovoljstvu.

Foto: Violeta VATOVEC EINSPIELER

so nam nekako uknili to dejavnost, a sem ostal, ker se še vedno imamo lepo.«

DRUŽI JU SKRB ZA LJUDI

Slavica je bila patronažna sestra na terenu, obiskovala je tudi veliko ostarelih ljudi. »Že od nekdaj imam rada stare ljudi in rada skrbim zanje.« Živita sama. Otroci so šli že na svoje. Na domačiji v Zagradu pa sta odkrila veselje za vzrejo kokoši. Slavica ima svojih šest eksotičnih lepotic, Milan pa pravo farmo s 140 kokošmi. Na vrhu hriba na svoji posesti je začel naravno vzrejo kokoši. »Če se lotiš nečesa, moraš biti s srcem zraven,« razlaga in kaže slike svoje jate.

Po upokojitvi je tudi Emilija malo volonter-sko pa kdaj tudi za plačilo skrbela za starejše ljudi, da sta z možem, umrl je pred osmimi leti, lahko odkupila stanovanje. Tako je spoznala Slavico. »Negovali sva starejšega bolnega gospoda, ki je bil pretežak, da bi ga lahko uredila samo ena,« pravi. In prijateljstvo še traja.

MLADI STARIH NE RAZUMEJO

Pozvonilo je. Prišel je sosed Fonzi Potočnik. Emiliji je prinesel lovor in povedal, da se je namenil pospraviti klet. A se ni branil Milinega povabila, naj prisede in še on kaj pove. Z ženo in sinom, ki je še samski, živijo v zadnjem nadstropju stolpnice. Dvigala ni. »Stopnice so za rekreacijo,« pravi. V zakonu je, podobno kot Slavica in Milan, že štirideset let. Z otroki se sicer razume-ta, pa vendar ... »Starejši ljudje se bolje razumemo. Veliko smo prestali, tudi pomanjkanja, lakote in še kaj. Mladi tega ne razumejo. Potem si raje tiho in iščeš ljudi, ki te poslušajo,« pravi Fonzi, ki z ženo pogosto pride na obisk k Mili. »Mila je ena

velika mama. Je kot magnet. Z vsakim se razume, lahko ji vse zaupaš in veš, da bo pri njej ostalo. Vsi jo imajo radi,« pravi Slavica.

Na Mili je nekaj posebnega, nekaj, kar ljudi privlači in vliva zaupanje. Morda to, da jih sprejme takšne, kot so, je odprta, iskrena, posluša jih, z njimi deli veselje in žalost. Prepričana je, da se morajo starejši ljudje družiti, pogovarjati, deliti svoje izkušnje.

Slavica, ki je vse življenje skrbela za starejše in bolne, pravi: »Kot da je v njih neki krč. Bori se za vse, da bi jim kdo kaj vzel. Premalo je odprtosti, vsak bolj gleda svojo skledo. Zapirajo se vase. Ne upajo spregovoriti o svojih težavah. Tudi če so izpostavljeni družinskemu nasilju ali izsiljevanju, molčijo. Sram jih je priznati, da se jim dogajajo slabe reči, in krivijo sebe, da je tako. O vseh teh rečeh se lahko iskreno pogovarjamo v skupini. In tisti, ki enkrat pridejo

SPOMNI SE
GOSPE, KI
SKORAJ NI ZNALA
VEČ GOVORITI, KER
JE NIHČE NI VEČ
POSLUŠAL, IN SE JE
ZATO NEHALA
POGOVARJATI

Fonzi Potočnik je tudi prepričan, da se je treba čim več pogovarjati z ljudmi, ki so te pripravljene poslušati. A to niso mladi.

Foto: Violeta VATOVEC EINSPIELER

v Cekinček, tudi ostanejo. V skupini smo imeli različne probleme, pa tudi veliko lepih stvari. Tudi žalovanje in boleznii se ob podpori skupine lažje prenesejo, kot če kdo ostane sam s svojo žalostjo in trpljenjem.«

VNUKINJA KOT ČETRTA HČERKA

Emilija optimistično zre v prihodnost. Ima tri dobro preskrbljene hčere, osem vnukov in devet pravnukov. Vsi otroci jo imajo radi, pa ne samo njeni, tudi Slavičini, sosedovi. Vsaka od njenih hčera ima svojo zgodbo, a tista s Timijem je prav posebna. Ena od hčera je v mladosti živela v Nemčiji s hčerko, ki je povila otročička Timoteja. Poklicala je mamo in rekla, da zaradi službe ne more skrbeti zanju. Emilija se je odpravila v Nemčijo po vnukinjo in mesec dni starega pravnuka in ju pripeljala k sebi. »Na vnukinjo Lejlo sem zelo navezana, ona je bila moja četrta hčerka. To je ljubezen in pol,« pravi. Vnukinja se je odselila, Timotej pa je ostal pri »babici« in je vedno pri roki, če kaj potrebuje. »Midva se imava rada,« pravi Timotejeva »babica«.

Kot vsi ostareli roditelji, bi tudi ona rada, da bi jo tudi najbližji več obiskovali, a razume, tako kot tudi Sonja in Fonzi, da je treba pustiti mlade, da delajo in živijo svoje življenje. Namesto da čakajo na svoje mlade, priporočajo starejšim, naj si poiščejo družbo vrstnikov. »Čim več druženja, preprostega življenja, ne se obremenjevati s stvarmi, ki se jih ne da spremeniti,« pravi Milan. Njegova Slavica pa dodaja: »Včasih moraš poslušati tudi mlade. Mene ni sram priznati, da sem se od hčerke naučila veliko dobrih receptov. Tudi mladi si skušajo organizirati delo, da jim je v življenju lažje. Vsak mora nekaj v življenju poskusiti, zato da iz slabega zraste dobro.«